

Mireia c. Saladrigues

Rotacions #2 La sortida

05.09.13 > 27.09.13

Inauguració: dijous 5 de setembre, 20 h.

'[...] una galeria, un espai d'art, una galleda blanca [...] s'han convertit en el caldo de cultiu de la producció contemporània: un cultiu d'imatges, argots, estils de vida i valors; de valor d'exhibició, valor d'especulació i valor de culte; d'entreteniment més gravites. O d'aura menys distància. Un dipòsit insígnia de la Indústria Cultural, amb una plantilla nodrida de sol·licitants becaris que treballen gratis.

Una fàbrica, per dir-ho d'una altra manera, però lleugerament diferent. Segueix sent un espai per a la producció, un espai d'explotació i fins i tot de projeccions polítiques. És un lloc de trobada física i, de vegades, també, de debat públic. Al mateix temps, s'ha transformat fins a ser gairebé irreconeixible. Per tant, de quina classe de fàbrica parlem?'

Hito Steyerl. *¿Es el museo una fábrica?*

Traducido del artículo *Is a Museum a Factory?* publicado en *e-flux journal* #7 June-August 2009. Se puede encontrar en <http://www.e-flux.com/journal/is-a-museum-a-factory/> y también en Hito Steyerl, *The Wretched of the Screen*. Berlin: Co-published by Sternberg Press and e-flux journal, 2012, 03/10.

Allà pel 1985, els germans Lumière gravaven les primeres imatges de cine: treballadors sortint de la seva fàbrica a Lyon. El tema d'aquestes imatges podria, en el seu moment, haver estat escollit arbitràriament. No obstant això, a causa dels canvis que ha anat experimentant el món en els últims cent anys –i especialment en els últims quaranta–, aquestes imatges han anat prenent un significat important.

Avui la fàbrica sembla ser un fenomen d'una altra era, alguna cosa que va succeir en una vida passada. D'ella només ens han quedat els seus vestigis. Des que aquelles primeres imatges van ser gravades, s'han convertit en un tema recurrent per a cineastes, artistes i intel·lectuals, des de Fritz Lang, passant per Charles Chaplin fins a Harun Farocki.

La fàbrica no només s'ha convertit en temàtica de l'art a nivell poètic, sinó també a nivell social i polític. La globalització va implicar el desplaçament de la producció material a altres continents, i un dels usos més comuns de les fàbriques que aquí van quedar va ser la seva refuncionalització com a espais per a les indústries de l'art i la cultura. Avui, les estructures que un dia van acollir l'activitat fordista s'han omplert de noves formes de producció, de noves condicions laborals, de nous assajos d'organització social i de noves relacions de poder.

Així, de manera simbiòtica, les fàbriques s'han convertit en museus i els museus s'han convertit en fàbriques. Un nou tipus d'indústries en les quals ja no es produeixen mercaderies físiques, sinó valors, relacions i ideologies. Espais de producció immaterial, paradigmàtics de l'estructura i funcionament de les societats terciàries.

Entorn a aquestes i altres qüestions són les que ens convida a reflexionar Mireia c. Saladrigues a la seva exposició *Rotacions #2 La sortida*, la tercera mostra d'una sèrie d'exposicions que l'artista ha desenvolupat des del setembre passat del 2012 amb la galeria àngels barcelona. A la primera, *Benvinguts. Tenim la mateixa hora*, aquesta reflexionava sobre com nosaltres, el públic de la galeria, vam actuar seguint unes mateixes regles tàcites, uns rituals apresos en els museus que determinen els nostres gestos en els espais de l'art. A *Rotacions #1 El recorregut* ens va fer transitar l'espai de la galeria sobre un plàstic de bombolles per, a través del caminar i el so de les càpsules d'aire en explotar, conduir-nos subtilment a fer un reconeixement físic del lloc. I així, en aquesta tercera mostra, l'autora ens parla sobre la coreografia social dels visitants. Sobre com aquests són físicament desplaçats per les instal·lacions dels llocs de l'art, considerant al públic alhora com a força motriu i producte d'una fàbrica desbordada i intangible, on la mirada és treball, però on també el recorregut i la circulació, les entrades i sortides són el flux de la mercaderia.

Per a això l'artista ha començat amb una proposta gravada a la Tate Modern de Londres, realitzant així, al seu torn, una analogia directa entre el museu i la fàbrica; abordant les relacions entre les formes de producció contemporànies i l'organització i formació d'un públic.

A la sala del fons podem veure un vídeo que mostra el moviment dels visitants dins del museu-fàbrica. Sota el títol de *Scalators Views*, aquest fa una analogia del desplaçament físic com a resultat de la producció que s'efectua dins de la institució.

A la segona peça, *Scalators in Loop*, l'artista documenta les escales mecàniques del museu a manera de cinta de muntatge. Els objectes transportats en ella són, en aquest cas, els visitants. Una imatge que ens fa pensar en la idea de museu com a institució per a la construcció de l'individu i per a la producció de valors immaterials, com les relacions socials, els estils de vida o cert tipus d'ideologies.

Finalment, a la primera sala trobem *Visitors Leaving the Museum*, una gravació frontal de la sortida de la Tate Modern Gallery (una antiga central elèctrica de la ciutat). Fent al·lusió als *Treballadors sortint de la fàbrica* dels germans Lumière, l'artista ens mostra als visitants sortint del museu. La institució no és qualsevol, sinó un dels majors pilars de l'oci cultural de masses. Al contrari dels obrers que –com explica Farocki en el seu vídeo *Workers leaving the Factory*– sortien de pressa de la fàbrica, aquí els visitants realitzen una coreografia lenta, ociosa, còmoda i deambulant. Alhora, la façana de l'edifici en aquest cas no és austera i sí que notòriament mostra signes de poder: un gran cartell anunciant la seva exposició temporal; curiosament de Roy Lichtenstein, un dels artistes "pop" per antonomàsia.

El paral·lelisme que l'artista estableix entre els treballadors i els visitants ens fa pensar no només en com els edificis fabrils han estat refuncionalitzats per a la cultura, sinó també en les noves formes de producció. Unes formes en les quals les línies de separació entre

treballador i visitant, o entre oci i feina, s'han anat difuminant. La manera en què la peça està exposada a la sala incorpora als visitants de la galeria. I és que també nosaltres -i encara que per aquesta vegada siguem ombres integrades en un vídeo-, som part d'aquesta mateixa coreografia. A la fàbrica desbordada ja no importa si el moment i el lloc de l'art és un altre, o si el recorregut és de sortida o d'entrada. Formem part dels fluxos de circulació, producció i consum, i per tant, també som aquest mateix públic.

Aquesta exposició, que és part de la segona edició d'Art Nou (una proposta de l'Associació de Galeries de Barcelona) és també una primera mostra d'uns projectes en procés que Mireia c. Saladrígues treballarà com a investigadora al Programa Internacional de Doctorat de la Universitat de Belles arts d'Hèlsinki, tutoritzada per Hito Steyerl.

Texte por la comissaria e investigadora Cristina Garrido y Mireia c. Saladrígues

Mireia c. Saladrígues (Terrassa 1978) ha centrado su práctica artística en el estudio del público, las vías de recepción y las condiciones a las que se expone el espectador. Recientemente entrando de lleno en la investigación sobre la institución como espacio de producción social y económico y el reflejo de las sociedades de control en la estructura artística. Ha realizado muestras individuales en el Espai 13 de la Fundación Joan Miró, el Espai Cultural Caja Madrid (Barcelona) y el Espai Guinovart (Agramunt). Su trabajo se ha visto en ARTIUM, La Capella, Centre d'Art la Panera, Videonale.13, Loop, Museo Nacional de Fotografía de Copenhague, DIA Art Foundation, Capella de Sant Roc, Homesession, EspaiDos de la Sala Muncunill, Sala d'Art Jove, Museo de Arte de Pori y Kiasma, Museo de Arte Contemporáneo de Helsinki. Ha participado en el proyecto Creadors En Residència, BaumannLab, así como algunas iniciativas editoriales. Es artista residente en Hangar.

**Art Nou
Primera Visió
2013**